

/EROSOP

Christina
Lauren

Un secret minunat

Traducere din engleză de
Diana Morărașu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Andreea Iatagan

Design copertă:
Faber Studio

Foto copertă: istockphoto.com / © Goldmund

Director Producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Gabriela Anghel

Corectură:
Irina Botezatu
Irina Mușătoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LAUREN, CHRISTINA

Un secret minunat / Christina Lauren; trad. din engleză de
Diana Morărașu. - București: Editura Trei, 2019
ISBN 978-606-40-0678-3

I. Morărașu, Diana (trad.)

159.9

Titlul original: Beautiful Secret
Autor: Christina Lauren

Copyright © 2015 by Christina Hobbs and Lauren Billings
Originally published by Gallery Books, a Division of Simon &
Schuster, Inc.

Copyright © Editura Trei, 2019
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Capitolul 1

Ruby

— Eu nu zic că are un penis uriaș, dar nici nu zic că n-are.

— Pippa, am gemut eu, acoperindu-mi fața, îngrozită.

Era într-o zi de joi, ora 7:30 dimineața, pentru numele lui Dumnezeu. Nu putea fi beată deja.

Am zâmbit stingherită bărbatului care se holba din partea cealaltă, întrebându-mă dacă sunt în stare să accelerez viteza liftului cu puterea gândului.

Când m-am uitat urât la ea, Pippa m-a apostrofat, apoi a arătat cu degetele o dimensiune de aproape o jumătate de metru și a zis în șoaptă:

— Atârnă ca la un blestemat de armăsar.

Liftul m-a salvat de la încă o scuză jenată când s-a oprit la etajul al treilea și ușile s-au deschis.

— Îți dai seama că nu eram singure, nu? am șuiert, urmând-o de-a lungul holului și apoi după colț. Ne-am oprit în fața unor uși late, cu numele *Richardson-Corbett* inscripționat pe sticla mată.

Și-a ridicat privirea, oprindu-se din scotocit după chei prin poșeta enormă, în timp ce brațările de la încheietura dreaptă scoteau

un clinchet de clopoței de vânt. Avea o geantă imensă, de un galben-deschis, împodobită cu ornamente metalice lucioase. În lumina puternică, fluorescentă, părul ei lung și roșu părea de neon.

Eu aveam părul de un blond-închis și o geantă bej; lângă ea, mă simțeam ca o vafă cu vanilie.

— Nu eram?

— Nu! Tipul ăla de la Contabilitate stătea exact lângă tine. Mai târziu va trebui să urc la ei și, mulțumită ție, când privirile ni se vor întâlni accidental, ne vom feri ochii, jenați, amintindu-ne cum ai zis tu *penis*.

— Am mai zis și „Atârnă ca la un blestemat de armăsar“. O clipă, a avut un aer destul de vinovat, dar și-a întors repede privirea la geanta ei.

— Oricum, băieții de la Contabilitate ar trebui să se destindă și ei puțin.

După aceea, înaintând teatral pe holul încă întunecat care se deschidea în fața noastră, a spus:

— Presupun că suntem acceptabil de singure pentru tine?

Am intrat în jocul Pippei.

— Te rog. Dă-i bătaie.

Ea a încuviințat, apoi s-a concentrat, încruntându-se.

— Vreau să spun că, logic vorbind, *trebuie* să fie uriaș.

— Logic vorbind, am repetat eu, înghițindu-mi zâmbetul. Inima mea începuse să țopăie accelerat, așa cum făcea de fiecare dată când vorbeam despre Niall Stella. Speculațiile despre mărimea penisului lui puteau însemna distrugerea mea.

Ridicând victorioasă mâna, Pippa a fluturat mănunchiul de chei și a vârât-o pe cea mai lungă dintre ele în încuietoare.

— Ruby, tu ai văzut ce degete are? Și ce picioare? Ca să nu mai amintim că are doi metri jumătate înălțime!

— Ba doi metri și șase centimetri, am corectat-o eu în barbă. Dar mărimea mâinilor nu înseamnă în mod necesar ceva.

— Am închis ușile după noi și am aprins luminile în sala mare.

— O mulțime de tipi au mâinile mari și nu au dotări speciale în departamentul Părți Bărbățești.

Am urmat-o pe Pippa pe holul îngust până într-o încăpere plină de birouri, în cel mai lipsit de opulență cotlon de la al treilea etaj. Mica noastră zonă de birouri era înghesuită, dar agreabilă, ceea ce era un mare noroc pentru mine, căci petreceam mai mult timp aici, muncind, decât în apartamentul micuț pe care l-am închiriat în sudul Londrei.

Poate că Richardson-Corbett Consulting era una dintre cele mai mari firme de tehnologie din lume, dar dintr-o promoție primea în echipă doar câțiva interni. După ce am absolvit Universitatea San Diego, am fost încântată peste măsură când am izbutit să prind un loc. Munca era multă, banii m-au obligat rapid să renunț la pasiunea mea pentru pantofi, dar sacrificiul începea deja să dea roade: după ce am terminat stagiul de nouăzeci de zile ca intern, o plăcuță adevărată, din metal, a înlocuit bucata de bandă adezivă cu numele *Ruby Miller* scrijelit pe ea, și am fost mutată din debaraua de la etajul doi într-unul dintre birourile de la etajul al treilea.

Am zburdat prin liceu și am supraviețuit facultății fără prea multe hopuri majore. Dar să mă mut în partea cealaltă a globului și să stau alături de cele mai strălucite creiere în materie de tehnologie din Marea Britanie? Nu am muncit pentru nimic mai mult în *viața mea*. Dacă reușesc să termin stagiul ăsta la fel de bine cum l-am început, un loc în programul pentru absolvenți de la Oxford, la care visez de mult, va fi al meu. Desigur, a-l termina bine probabil nu implică analiza penisului directorului executiv în lift, la muncă...

Dar Pippa abia își făcuse încălzirea.

— Îmi amintesc că am citit pe undeva că se măsoară de la încheietură până în vârful degetului mijlociu..., a adăugat ea, folosindu-și degetele pentru a măsura lungimea propriei mâini, apoi le-a ridicat pentru a-și ilustra ideea: Dacă-i adevărat, bărbatul visurilor tale e bine garnisit.

— Probabil, am bâiguit, agățându-mi haina în spatele ușii.

Pippa și-a aruncat geanta pe scaunul ei și m-a măsurat cu o privire atotștiutoare.

— Îmi place la nebunie cum încerci să pari complet dezinteresată. De parcă nici nu te-ai holba la vintrele omului de fiecare dată când e la mai puțin de trei metri de tine.

Am încercat să o fac pe indignata.

Am încercat să o fac pe oripilată și să vin cu un argument, ceva.

Nu mi-a ieșit. În ultimele șase luni, am aruncat atâtea priviri pe furiș în direcția lui Niall Stella, încât dacă exista vreo expertă în topografia organelor lui genitale, eu eram aceea.

Mi-am îndesat geanta în sertarul de sus al biroului și l-am închis, suspinând resemnată. Se vede treaba că privirile mele pe furiș nu au fost chiar atât de furișate pe cât mi-am închipuit.

— Din păcate, sunt destul de sigură că mădularul lui nu a fost și nu va fi vreodată prea aproape de mine.

— Păi, nici nu va fi, dacă nu vorbești cu el. Adică, uite, cum am ocazia, am de gând să mă giugiulesc cu roșcatul ăla de la PR până o să-i meargă fulgii. Ar trebui măcar să vorbești cu omu', Ruby.

Cum eu deja începusem să clatin din cap, ea m-a prins de un colț al eșarfei.

— Consider-o muncă de cercetare pentru cursul tău de Integritate Structurală. Spune-i că trebuie să testezi rezistența la întindere a drugului lui de oțel.

Am gemut.

— Grozav plan, n-am ce zice.

— OK, altcineva, atunci. Tipul blond de la Corespondență. Are o slăbiciune pentru tine.

M-am strâmbat.

— Nu mă interesează.

— Atunci Ethan de la Achiziții. E scund, într-adevăr, dar e bine făcut. Și l-ai văzut când a făcut chestia aia cu limba la pub?

— Dumnezeuule, nu.

M-am așezat, copleșită sub povara analizei ei.

— Chiar avem discuția asta? Nu putem pretinde că pasiunea mea e, de fapt, o bagatelă?

— Mă tem că nu. Nu te interesează niciun alt bărbat, dar nici nu faci vreo mișcare spre Domnul Scorțos. A oftat. Nu mă înțelege greșit. Stella arată beton, dar nu ți se pare că e puțin cu nasul pe sus?

Mi-am trecut unghia peste marginea biroului.

— Mie îmi place chestia asta la el. E ferm.

— Ba de modă veche, m-a contrazis ea.

— Reținut, am insistat. Parc-ar fi ieșit dintr-un roman al lui Jane Austin. E domnul Darcy.

Speram că explicația mea o va ajuta să înțeleagă.

— Nu pricep cum vine asta. Darcy e dur cu Elisabeth până la limita grosolăniei. De ce ai vrea un tip cu care ai atât de mult de lucru?

— Cum adică mult de lucru? am întrebat. Darcy nu o copleșește cu laude mincinoase sau complimente care nu înseamnă nimic. Când spune că o iubește, o spune pentru că chiar așa simte.

Pippa s-a trântit într-un scaun și și-a deschis calculatorul.

— Poate mie îmi plac flirturile.

— Dar un flirt poți avea cu oricine, am contrazis-o eu. Darcy e ciudat și greu de citit, dar odată ce i-ai cucerit inima, a ta e.

— Adică o groază de muncă, după gustul meu.

Am știut mereu că am o slăbiciune pentru partea romantică a lucrurilor, dar gândul de a-l vedea pe sobrul meu erou dezlănțuit așa cum nu l-a mai văzut nimeni, niciodată — neînhibat, flămând, seducător — mă făcea să nu mă mai pot concentra la nimic altceva când el se afla în preajma mea.

Problema e că deveneam brusc proastă-grămadă ori de câte ori el era prin preajmă.

— Cum aş putea spera să am vreodată o discuție adevărată cu el? am întrebat-o.

Știam că nu voi face niciodată primul pas, dar îmi făcea bine să vorbesc în sfârșit cu cineva despre asta, altcineva decât London și Lola, care oricum erau la jumătate de glob distanță.

— Uite, a existat un moment când am știut amândoi că *avem* discuția cu pricina. La ședința de săptămâna trecută, Anthony m-a întrebat dacă aş putea prezenta niște date din proiectul Diamond Square pe care m-a pus să le organizez; eu am muncit pe brânci ca să termin, când l-am văzut stând în spatele lui Anthony. Știi cât am muncit la proiectul ăsta? Săptămâni întregi. A fost suficientă o privire din partea lui Niall Stella pentru ca toată concentrarea mea să se facă praf.

Dintr-un motiv oarecare, nu eram în stare să folosesc doar prenumele când vorbeam despre el. Niall Stella era un fel de nume de gală, ca prințul Harry sau Isus Hristos.

— M-am oprit la jumătatea propoziției, am continuat. Când e lângă mine, ori încep să bat câmpii, ori mă blochez și amuțesc de tot.

Pippa a râs în hohote, apoi a mijit ochii și m-a măsurat din cap până-n picioare. A luat calendarul și s-a prefăcut că-l cercetează plină de interes.

— Ciudat, tocmai mi-am dat seama că azi e joi, a fredonat ea. Așa se explică de ce părul tău arată atât de sexy și porți cămășuța aia obraznică.

Mi-am trecut mâna prin părul meu ondulat, tăiat la nivelul bărbiei:

— Arată la fel în fiecare zi.

Pippa a pufnit. Sinceră să fiu, am pierdut multă vreme dimineața asta cu aranjatul, dar azi chiar trebuia să mă simt stăpână pe mine.

Pentru că, așa cum a zis Pippa, era joi, ziua mea preferată din săptămână. Căci joia apucam să îl văd.

La drept vorbind, ziua de joi nu ar trebui să mă entuziasmeze în mod deosebit. Cu atât mai puțin acea joi anume, cu sarcini care includeau corvezi precum — să ud amărâțul ăla de ficus pe care Lola a insistat să-l ascund în bagaje și să-l car cei aproape 8 700 de kilograme care despart San Diego de Londra, să redactez o ofertă pentru licitație și să o trimit prin poștă, să-mi reciclez gunoiul. Viață de vedetă. Dar în fruntea calendarului meu din fiecare joi era ședința

echipei de ingineri condusă de Anthony Smith la care săptămânal, timp de o oră, îl puteam vedea liberă și nestingherită pe Niall Stella, vicepreședinte, director de Planificare și, pe toți sfinții, Cel Mai Sexy Bărbat În Viață.

Ce n-aș da să-l pot adăuga și pe el pe lista mea de sarcini.

O oră de prime time cu Niall Stella era deopotrivă o binecuvântare și un blestem, deoarece chiar mă interesa ce se întâmpla în firmă și cele mai multe dintre discuțiile pe care le aveau partenerii seniori mi se păreau absolut fascinante. Aveam douăzeci și trei de ani, nu doisprezece. Aveam o diplomă în inginerie și într-o bună zi s-ar putea să le fiu șefă, dacă ar fi după mine. Faptul că un singur individ avea puterea să îmi deturneze în halul ăsta atenția era mai mult decât înspăimântător. Nu eram fricoasă sau ciudată și am avut destule relații. La drept vorbind, m-am întâlnit cu mai mulți tipi de când am venit în Londra decât acasă pentru că... ei bine, pentru că băieții din Anglia au ceva aparte. Și cred că am zis destul.

Dar acest băiat din Anglia era, din nefericire, mai presus de posibilitatea mea de atingere. Aproape literal, chiar: Niall Stella avea în jur de doi metri înălțime și avea un rafinament înnăscut, părul șaten perfect aranjat, ochii căprui plini de viață, umerii largi, musculoși și un zâmbet atât de minunat, încât în rarele ocazii când înfloreau pe buzele lui la muncă, șuvoiul gândurilor mele se oprea scrâșnind.

Conform bărfelor de la birou, a terminat școala de puști și era un soi de legendă în materie de planificare urbană. Nu am realizat că era o chestie cât se poate de reală până nu am început să lucrez în echipa de ingineri de la Richardson-Corbett; l-am văzut făcând recomandări în toate domeniile, de la Controlul în Construcții până la compoziția chimică a aditivilor din beton. Avea ultimul cuvânt, neoficial, în toate proiectele londoneze pentru poduri, centre comerciale, structuri de transport. Spre marea mea durere, o dată a plecat la jumătatea unei ședințe de joi ca să îndrume o echipă de constructori pentru că îl sunase un funcționar speriat de la primărie că o altă firmă a dat-o-n bară cu planul unei fundații, iar betonul fusese deja

turnat. În principiu, în Londra nu se construia nimic fără ca Niall Stella să aibă un cuvânt de spus.

Își bea ceaiul fără zahăr, cu lapte (laptele întâi), avea un birou enorm la etajul al treilea — departe de al meu — și era limpede că nu avea vreme de televizor dar, ocazional, era fan Leeds United. Deși a crescut în Leeds, și-a făcut școala la Cambridge, apoi la Oxford, iar acum locuia în Londra. Undeva, pe drum, Niall Stella a căpătat un accent destul de șic.

Încă ceva: recent divorțat. Inima mea abia putea să îndure asta.

Să trecem mai departe.

De câte ori m-a privit Niall Stella la întrunirile de joi? De douăsprezece ori. De câte ori am discutat cu el? De patru ori. Câte dintre aceste evenimente și le-ar putea aminti? Niciunul. Zero. Eu mă luptam de șase luni cu pasiunea mea pentru Niall Stella și eram destul de sigură că el încă nu știa dacă eram angajată în firmă sau fata care livra gustările.

Surprinzător — pentru că era aproape zilnic primul la birou —, omul despre care vorbim nu venise încă. Am verificat de câteva ori lungindu-mi gâtul ca să-l pot vedea în masa de oameni care se bulucea la ușa sălii de conferințe.

Sala noastră de ședințe era mărginită de un perete de ferestre care dădeau spre șoseaua destul de aglomerată de jos. Drumul meu de dimineață a fost relativ uscat, dar, ca în mai toate zilele, din cerul îngreunat de nori cenușii începuse să cadă o ploaie mărunță. Era genul de ploaie care părea o burniță nevinovată, dar am învățat să nu mă las păcălită: în trei minute afară, ești ud learcă. Chiar dacă aș fi crescut într-o zonă mai ploioasă decât sudul Californiei, tot nu aș fi fost pregătită pentru aerul londonez dintre octombrie și aprilie, atât de saturat cu apă, apăsător și înăbușitor. Parcă un nor de ploaie mi s-ar fi înfășurat în jurul trupului și acum se prelingea prin oasele mele.

În Londra abia începuse primăvara, dar grădina micuță de peste Southwark Street era în continuare deprimantă și desfrunzită. Mi s-a spus că vara se umplea de scaunele roz și măsuțele care

aparțineau restaurantului din spate. Acum însă, nu era decât beton și copaci cu crengi golașe, iar pe pământul pustiit zburau frunze uscate, maronii.

În jurul meu, oamenii vociferau în continuare nemulțumiți de vreme, în timp ce își deschideau laptopurile și își terminau ceaiul. Mi-am desprins la timp privirea de la fereastră pentru a vedea ultimii câțiva întârziați grăbindu-se să intre. Toată lumea voia să se așeze înainte ca Anthony Smith — șeful meu și directorul departamentului Tehnologic — să coboare de la etajul șase.

Anthony era... ei bine, da, era un mic nemernic. Făcea ochi dulci stagiarelor, îi plăcea să se audă vorbind și nu spunea nicio propoziție care să sune sincer. În fiecare dimineață de joi îi plăcea să facă un exemplu din ultima persoană care intra, emițând comentarii acide, cu un zâmbet micios, despre vestimentația sau coafura nefericitului, astfel încât toți cei prezenți să se holbeze la el în timp ce-și căuta ultimul scaun liber și se așeza rușinat.

Ușa a scârțâit, deschizându-se. Emma.

Emma a zăbovit, ținând ușa cuiva. Căh. Karen.

De afară se auzeau voci care deveneau tot mai puternice pe măsură ce se apropiau: Victoria și John.

Apoi iată-l.

— Începe spectacolul, a bombănit Pippa de lângă mine.

Am văzut creștetul lui Niall Stella care intra chiar în spatele lui Anthony și a fost ca și cum încăperea s-ar fi golit brusc de aer. Oamenii și zumzetul conversațiilor s-au estompat și nu a mai fost decât el, cu expresia aceea neutră pe care o adopta instinctiv, de parcă ar fi fost și n-ar fi fost acolo, cu umerii înfășurați într-un sacou închis la culoare și o mână strecurată relaxat în buzunarul pantalonilor.

Sentimentul pătimaș, presant din pieptul meu a devenit și mai năvalnic.

Niall Stella avea ceva ce te făcea să vrei să îl privești. Nu pentru că ar fi fost agitat sau gălăgios, ci tocmai pentru că nu era. Degaja

un fel de încredere tăcută, avea un fel de a se mișca prin care cerea atenție și respect și inducea sentimentul că, atunci când nu vorbea, urmărea pe toată lumea, observându-i pe toți.

Pe toți, cu excepția mea.

Provenind dintr-o familie de terapeuți care discutau despre orice, nu am fost niciodată genul tăcut. Fratele meu, chiar și Lola probabil, a început să-mi spună guraliva după ce am început să vorbesc. Faptul că eu, dintre toți oamenii din lumea asta, nu puteam articula nici măcar o vorbă ori de câte ori el era în preajma mea nu avea absolut niciun sens. Ceea ce simțeam pentru el era o pasiune extrem de deranjantă.

El nu avea nicio obligație să participe la ședințele de joi. Venea, pur și simplu, pentru că voia să se asigure că exista „consens inter-departamental” și că divizia lui de Planificare „putea avea măcar un vocabular tehnic funcțional”, căci responsabilitatea lui Niall Stella era să coordoneze Tehnologia cu Politicile Publice și cu propria lui divizie de Planificare.

Nu că așa fi memorat tot ce a zis el la ședința asta.

Astăzi purta o cămașă bleu pe sub costumul gri-petrol. Cravata era un joc fascinant de albastru și galben, iar ochii mei s-au mutat de la nodul Windsor dublu de la gât către pielea fină de deasupra lui, la curba grea a mărului lui Adam, la maxilarul ascuțit. Gura lui de obicei impasibilă era lăsată în jos, cu o expresie consternată, iar când am urcat către ochii lui... am înregistrat cu groază că se uita la mine cum îl înfulecam din priviri de parcă ăsta ar fi fost jobul meu.

Dumnezeule.

Mi-am înfipt ochii în laptop, ecranul strălucind la fel de intens ca privirea mea. Zarva telefoanelor și a copiatoarelor de afară năvălea pe ușa deschisă și părea să crească în intensitate. Cineva a închis ușa, semnalizând începerea ședinței. Zgomotul a încetat brusc, ca și cum încăperea ar fi fost sigilată.

— Domnule Stella, a zis Karen, în chip de salut.

Am făcut clic pe e-mail, cu urechile vâjâindu-mi în timp ce mă străduiam să-i aud răspunsul. Inspir, expir. Încă o dată. Mi-am tastat parola. Mi-am strunit inima cât am putut.

— Karen, a zis într-un sfârșit cu vocea lui profundă, adâncă, iar pe fața mea s-a întins, inconștient, un zâmbet larg. Ce zâmbet, un adevărat rânjel, de parcă mi-ar fi oferit cineva o felie imensă de tort.

Dumnezeule, sunt prinsă rău de tot.

Mi-am mușcat obrazul pe dinăuntru și m-am străduit din răspun-
teri să-mi compun o expresie serioasă. Judecând după cotul Pippei înfipt în coastele mele, presupun că nu mi-a ieșit.

Ea s-a aplecat spre mine.

— Ușurel, fetițo, a șoptit. Au fost doar două silabe.

Ușa s-a deschis și Sasha, altă stagiară, s-a strecurat șovăielnică înăuntru.

— Îmi pare rău că am întârziat, a șoptit ea.

Am aruncat o privire la ceasul afișat pe laptop, care mi-a spus că fata a fost cât se poate de punctuală, dar Anthony nu avea de gând s-o lase să scape așa de ușor.

— E-n regulă, Sasha, a zis el, urmărind-o cum se strecoară nefiresc între lungul șir de scaune și perete, încercând să ajungă la scaunul gol din colțul îndepărtat.

În cameră s-a lăsat o tăcere apăsătoare.

— Drăguț pulover. E nou? Îți stă foarte bine cu albastru.

Sasha s-a așezat cu obrazii în flăcări.

— Și apropo, bună dimineața! a încheiat Anthony cu un zâmbet larg.

Am închis ochii, inspirând adânc. Ce nemernic era!

În sfârșit, ședința a început în forță. Anthony a scos lista cu întrebări pentru fiecare dintre noi, hârtiile circulau de la unul la altul și, tocmai când mă răsuceam pe scaun ca să înmânez teancul cu acte persoanei din dreapta mea, m-am uitat în sus. Și aproape că mi-am înghițit limba.

Niall Stella se afla la numai două scaune distanță de mine.

M-am uitat la el de la adăpostul genelor, la unghiul maxilarilor — mereu impecabil rase, impecabil de curate — la ochii străjuți de pleoape grele, cu gene dese și lungi, la sprâncenele întunecate, la cămașa și cravata, perfecte și ele. Părul lui părea atât de fin în lumina slabă din sala de conferințe. M-am încruntat când am remarcat că trebuie să fie și moale — pentru că, desigur, așa trebuie să fie — și m-am întrebat pentru a suta oară cum ar fi să-mi trec mâinile prin el, să-l trag în jos și...

— Ruby? Am primit vreun răspuns de la Adams și Avery? a întrebat Anthony.

M-am îndreptat de umeri și m-am întors către ecranul laptopului — doar acesta era dosarul la care lucrasem până târziu noaptea trecută.

— Nu încă, am răspuns cu un tremur imperceptibil în voce. Au planurile noastre, redactate și gata pentru semnat. Dar voi încerca să iau din nou legătura cu ei dacă nu primesc niciun răspuns până la sfârșitul zilei.

Da, de acord, am fost destul de articulată ținând cont că acum Niall Stella și-a îndreptat toată atenția asupra mea.

Destul de mulțumită de mine, am tastat repede o notă scurtă și mi-am proptit cotul pe masă, jucându-mă cu o șuviță în timp ce îmi analizam calendarul.

Dar era ceva ciudat. Stăteam în scaunul ăsta câte o oră în fiecare săptămână și eram sigură că nu mă simțisem niciodată cum mă simțeam acum. Era o presiune la nivelul feței, *greutatea fizică* a atenției cuiva.

Mi-am răsucit părul pe deget și am aruncat o privire spre Pippa. Nu, dinspre ea nimic.

Aplecându-mă discret în față — cel puțin așa îmi imaginam eu — mi-am lungit și mai mult gâtul, am privit în dreapta și am înghețat instantaneu.

El se uita în continuare la mine. Niall Stella se uita la mine. Se uita cu adevărat. Ochii lui căprui-deschis i-au întâlnit pe ai mei și am

schimbat o privire adevărată, întreagă, nicidecum o otheadă fugară. Avea o expresie curioasă, de parcă aş fi fost o nouă piesă de mobilier pe care a pus-o cineva întâmplător în încăpere.

Inima mea a luat-o razna, sângele îmi bubuia în vene. În pieptul meu toate erau fluide şi nestăpânite, iar dacă cineva ar fi strigat *Foc!*, m-aş fi prăbuşit în flăcări, pentru că nu aveam nici cea mai mică şansă să controlez ceea ce se întâmpla cu corpul meu.

— Niall, a zis Anthony.

Niall Stella a clipit, apoi şi-a luat privirea de la faţa mea.

— Da?

— Poţi să ne spui în ce stadiu sunteţi la Planificare cu propunerea Diamond Square? Aş vrea ca echipa mea să îţi prezinte nişte specificaţii până la sfârşitul săptămânii, dar nu ştim dimensiunea spaţiului lor parcelat...

Am renunţat să mai urmăresc discuţia, căci Anthony, ca de obicei, şi-a structurat întrebarea într-un stil care o făcea de şapte ori mai lungă decât ar fi fost cazul să fie.

Când, în sfârşit, şi-a dus întrebarea până la capăt, Niall Stella a clătinat din cap.

— Dimensiunile..., a zis el, şi a început să caute prin teancul de hârtii din faţa lui. Nu sunt foarte sigur că le am aici...

— Dimensiunile urmau să fie finalizate în dimineaţa asta, am răspuns eu în locul lui şi am explicat că aprobarea va fi dată cel târziu mâine. L-am rugat pe Alexander să-mi trimită o copie a proiectului azi după-amiază.

În cameră s-a lăsat o tăcere aşa de adâncă, încât preţ de câteva secunde m-am temut că am surzit.

Problema e că toţi se holbau la mine. Dumnezeu, ce am făcut? Am întrerupt fără să gândesc.

Am răspuns la o întrebare care nu îmi era adresată.

Am răspuns la o întrebare al cărei răspuns el îl ştia în mod cert.

Simţeam cum sprâncenele mi se îmbină. Şi atunci, de ce n-a răspuns?

M-am aplecat în faţă şi m-am uitat la el.

— Bine, a zis. Liniștit. Profund. Perfect. Răsucindu-se în scaunul lui, m-a privit și a schițat un zâmbet recunoscător. Îmi trimiți și mie copia?

Inima mea a luat-o cu totul razna.

— Desigur.

El mă privea în continuare, la fel de nedumerit ca și mine de cele tocmai întâmplare, dar și cumva mulțumit într-un fel misterios. Habar nu aveam ce anume m-a împins să vorbesc. Acum Niall Stella se uita la mine, iar în clipa următoare bâjbâia încercând să adune datele și să răspundă la o întrebare la care eram sigură că ar fi putut să răspundă și în somn.

Era aproape ca și cum ar fi fost cu gândurile în altă parte. Nu mai văzusem așa ceva la el până azi.

— Acum veștile mari, a spus Anthony, frunzărind un teanc de hârtii pe care-l avea în față, apoi dându-l la o parte și ridicându-se în picioare. M-am uitat în sus, surprinsă de schimbarea lui de ton. Lui Anthony îi plăcea să capteze atenția auditoriului, iar după tonul lui, sigur urma ceva important.

— Sistemul de metrou din New York a fost construit cu ideea că furtunile secolului se întâmplă o dată la un secol. Din nefericire, realitatea de azi e alta. Dezastre precum uraganul Sandy ne arată că ceea ce era planificat să survină o dată la o sută de ani se întâmplă acum o dată la câțiva ani. Statele Unite cheltuiesc miliarde pe discuții despre înălțarea intrărilor și despre diguri, și, pentru că noi am lucrat atât de mult cu Subteranele Londrei, vor și părerea noastră. Așa că voi lipsi o lună de zile și voi participa la Summitul Internațional pentru Pregătirea Situațiilor de Urgență în transportul public, aerian și infrastructura urbană.

— O lună? a întrebat o ingineră din grupul seniorilor, făcându-se ecoul gândurilor tuturor.

Mă întrebam dacă se făcea careva ecoul primei mele reacții de bucurie la gândul unei luni întregi fără Anthony la slujbă.

Anthony a încuviințat în direcția ei.

— De fapt, se desfășoară trei conferințe separate. Nu toți cei care au fost invitați stau la toate, dar, pentru că firma noastră e specializată și în transport, și în infrastructură urbană, Richard a decis să fim prezenți la toate.

— Să fim? a întrebat unul dintre executivii din departamentul lui Niall Stella.

— Exact, a răspuns Anthony, înclinând capul spre stânga. Niall vine cu mine.

— Veți fi amândoi plecați o lună? am izbucnit eu, dorindu-mi imediat să-mi pot lua cuvintele îndărăt și să mi le îndese pe gât.

Eram o stagiară. Una dintre regulile nescrise ale lui Anthony era că la această ședință nu vorbește nimeni neîntrebat. Puteam simți greutatea privirilor tuturor ațintite asupra mea. Și mai rău? Puteam simți privirea lui străpungându-mi pielea, cercetându-mă.

— Aaa, da, Ruby, a zis Anthony, și el destul de nedumerit.

Și-a ocolit scaunul și a venit lângă mine, cu mâinile îndesate în buzunarele pantalonilor.

— Dar nu-ți face griji. Știu că ești aproape gata cu proiectul Oxford Street și faptul că sunt plecat nu va afecta în niciun fel semnarea lui. Dacă ai nevoie de ceva de la mine, poți suna oricând.

— Ăă, am îngăimat eu, simțind cum mi se scurge sângele din obraji. E bine de știut, mulțumesc.

Evident, Anthony își imagina că izbucnirea mea se datora îngrijorării că el pleca — șeful meu, nu? —, iar absența lui îmi putea afecta într-un fel sau altul munca.

— Fooaarte elocvent, a șoptit Pippa, trecându-și unghiile lungi și ovale peste tastatură.

— Taaaciii, am gemut eu, făcându-mă și mai mică în scaun.

Habar n-aveam dacă Niall Stella se mai uita spre mine sau nu, iar fetița de doisprezece ani din mine voia s-o tragă pe Pippa în toaletă și s-o pună să reia scena, minut cu minut.

Dar știam că ar fi o greșeală. Prima zi când el m-a remarcat cu adevărat, iar eu o dau în bară, purtându-mă ca o nebună. Nu aș fi

putut să o aud spunându-mi că el a făcut fața aceea privind înspre mine, aia când se încrunta și arăta ca și cum i-ar fi vărsat careva smântână pe costumul acela scump al lui.

Îmi venea să intru în pământ.

* * *

Sfârșitul zilei m-a găsit la biroul lung, pe care-l împărțeam cu Pippa, aranjând teancul de aprobări. Cola mea dietetică se încălzise și număram invers minutele rămase până la o baie fierbinte sau la o carte și mai fierbinte, când e-mailul meu a țârit, anunțând intrarea unui mesaj.

— În sfârșit, am oftat.

Așteptasem toată ziua confirmarea aceea, iar acum poate mă puteam duce și eu acasă.

Sau poate că nu.

Pippa căsca lângă mine, întinzându-și brațele deasupra capului. Era deja întuneric, iar drumul până la metrou se anunța înfrigurat și umed.

— Putem pleca acum?

Mi-au căzut umerii.

— De fapt, e-mailul e de la Anthony, i-am răspuns, încruntându-mă la ecran. Vrea să trec pe la el înainte de a pleca, iar eu îți pot spune dintr-o suflare cel puțin o sută de alte chestii pe care aș prefera să le fac în loc de asta.

— Cum? a exclamat ea, aplecându-se spre monitorul meu. Ce vrea?

Am scuturat din cap.

— N-am nicio idee.

— Da' n-are și el un ceas? Ar fi trebuit să fim plecate de mai bine de douăzeci de minute.

Am tastat repede un răspuns anunțându-l că vin și am început să închid aparatura pentru noapte.